

I Jouluku... prrrr**** hyi **tto ... voihan änkryränkryrännöllönmukamakeenmätätecopyhyiden inkarnaatio! Nämä ärräpäitä kirvoittavat tunteet mylläävät mieltäni, kun ajattelen kohta koittavia vuosittaisia pyhiä. Tietysti voisin neutraalisti kertoa, etten pidä joulusta. Näin en kuitenkaan tuulettaisi sisintäni riittävästi enkä kertoisi syytä inhooni. Enempää manailematta etsiydyn Internet-tietokoneen ääreen tutkailemaan, mitä jouluttomia elokuvia teattereidemme ohjelmisto tarjoaa. Homma käy hankalasti, sillä en ole oppinut tehokkaasti selaamaan valikoimaa. Niinpä saan hakutulokseksi liki koko näytösluettelon! Lisäksi ajankohtaiset ruuhkat tiedon valtateillä vitkastavat yhteyttäni maailmanlaajuiseen verkkoon. Kaikki tuntuvat nyt pyrkivän nettiin infoa hakemaan! Kyllästyn tuijottamaan näytöltä miniatyyritiimalasia. Suljen koko kompuutterin ja avaen sen uudelleen tovin päästä.. Temppu tepsii: Kone paitsi käynnistyy myös palauttaa aiemmin esiin saamani ikkunat ruudulle. Tutkin uutisotsikot, joissa informoidaan tavanomaisista taisteluista, terrori-iskuista ja hädästä maailmalla mutta ei mistään lähipiiriäni juuri nyt koskettavasta asiasta. Katastrofit tapahtuvat muualla, ei täällä; voin siis rauhassa etsiä kuvitteellista toimintaa esitteleville sivuille. Utteruuteni palkitaan: tiettyä elokuvaluettelon kohtaa klikaten saan esiin juuri haluamani näytöksistön lyhyine kuvauksineen jokaisesta rainasta. Eräs luettelon kohta vangitsee oitis huomioni: PikkuKino-nimisessä kokeilevassa teatterissa esitetään tosi uudenlaisia filmejä. Ne ovat kotimaisia, ja niiden tarinaan kukin yleisö voi ajantasaisesti osallistua! Jokainen katsoja saa salin ovella päähänsä myssyn, jonka sisäpuolella olevien nystyröiden kerrotaan kykenevän poimimaan päähineen kantajan aivoista tunteita – kenties jopa myös mielteitä ja ajatuksia... Esittelyssä kerrotaan, että kaikista käyttöön otetuista myssyistä on yhteys filmiprojektorikoneistoon, jonka ohjelmisto poimii yhden tai muutaman katsojan mielikuvia kerrallaan valkokankaalle heijastettavaksi. Tietenkään yleisölle ei paljasteta, kenen mielestä ajatuksia visualisoidaan. Teatterin tiedottaja vakuuttaa myös, ettei laitteita käyttävä henkilökuntakaan selvitä sitä, keiden ajatusmaailma leviää nähtäväksi – jos kenenkään. Moni epäilee koko jutun olevan silkkaa bluffia eli henkilökunnan koostavan esityksensä valmiista filminpätkistä. (Niitähän jotkut katsojista ovat toki voineet olla tuottamassa mutta aiemmin ja perinteisin tavoin – esimerkiksi näyttelijöinä tai ohjelma-avustajina.) Itse olen skeptikko enkä siis usko mahdolliseksi kuva-aatosten lukemista ihmisen mielestä elektrodimyssyyn. Uudenlainen tuotanto sinänsä kiinnostaa, joten merkitsen kalenteriini PikkuKinson joulunäytöksien ajankohdat ennen poistumistani maailmanlaajuisesta verkosta. Joulupäivänä paukkuu pakkanen ja myrsky raivoaa. Modernit sääennustajat tiesivät siis oikein. Olin pitänyt heidän muutama päivä sitten julkaistuja ilmapovauksiaan iltapäivälehtien myyntikikkana! Ikkunasta tuiverrukseen katsoessani päätän minimoida kylmäältistuksen ja poistua asunnostani vasta sitten, kun kunnallinen liikenne on aloittanut toimintansa jouluyön tauon jälkeen. Pukeudun myös todella lämpimästi. HRRRRR! Topattunakin täriseä jo raotettuani portaan ulko-oven. Arktinen viima iskee kasvohini. Kommandopipo olisi nyt tarpeen mutta en ole raatsinut moista ostaa enkä osaa sitä itse neuloakaan.. Varjelen kasvojani rukkasoiduin käsin. Kourani alta ja sormien lomitse kurkin sopivaa jalansijaa. Nopeasti kyllästyn liioitellun varovaiseen kulkukeplotteluun ja kaatumisriskiä uhmaten pistän juoksuksi pää etukenossa. Onneksi näen ihmisryhmän seisovan bussipysäkillä: linjuri tulisi pian. -”Hyvää joulua”, toivotan ihmisille, jotka nyökkäävät. -”Hyvää joulua”, ehdin kirjoittaa risukynin valkeaan lumivalliin, joka reunustaa ajorataa. Bussimme mönkii esiin valkeasta mutkasta ja nytkähtää pysäkillä. Tervehdin kuljettajaa joulutoivotuksin näyttäessäni kausilippuani lukijalaitteelle. Istahdan haalealle ikkunapenkille ja suuntaan katseeni ulos. Muu väki pujottelee käytävällä ja

hakee sijansa kuka mistäkin. Hienoisesti odotan jonkun istahtavan viereeni mutta ketään ei tule. Saan taas jutella vain oman mieleni kanssa. Kaivan kelloni näkyviin paksun hihan ja rukkassensuun alta. Matka-aikaa on riittävästi. Ehdin näytökseen, vaikka joutuisin jonottamaan lippua. PikkuKinon aulassa on väkeä mutta ei suoranaista tungosta. Uutuuksineen ylpeilevä ohjelmisto ei liiaksi houkuttele ainakaan joulukansaa. Informaatiotaulu kertoo hyviä paikkoja olevan jäljellä haluamaani näytökseen. Liityn lyhyeen lippujonoon. "InterAktiivi yksi paikka", sanon kassaneitoselle, kun vuoroni tulee. Valitsen paikan, vaihdan setelini lippuun ja suuntaan kohti oikeaa salia.. Uksi on raollaan. Futuristinen musiikki kantautuu punertavan hämyisestä huoneesta. Vahtimestari ilmaantuu ovensuuhun. Hän ojentaa tulijoille verkkomyssyt, samantapaiset härpäkkeet, joita käytetään aivosähkökäyrää rekisteröitäessä. Myssyistä pistää esiin uloke kuin muistuttaen parin vuosikymmenen takaisesta kesähitistä, antennipiposta. Vahtimestari kertoo tämän antennin sieppaavan aivoaallot ja ohjaavan ne koneeseen, joka muuntaa aallot kuviksi valkokankaalle. "Johan on skifiä", ajattelen ja tunnen suupieltäni kohoavan. Haen paikkani ja istahdan upottavan pehmeälle tuolille. Muitakin valuu sisään: kaksi kikattavaa teiniä, yksinäinen mummeli ja kenties vain omien suutelukohtauksiensa harjoittamista varten leffaan lähtenyt nuori pari... Hieman yllättäen saliin kopistelee myös muutama korsto seurassaan tutiseva ja hieman hoitamaton laiheliini. Jos mahdollon mahdollistuisi, niin kaikkien noiden aivoituksia olisi jännää seurata! Valot himmenevät. Musiikki voimistuu. Varsinaisen elokuvan salaisuuksia emme heti pääse tutkimaan, sillä myös tätä näytäntöä edeltää runsas mainostarjontai. "Hei ... kattokaa, mä oon tuolla!" naisääni kaikaa. Kankaalla jättiläisenä valtava kapusta kädessään tepastelee valkoiseen puseroon, mustaan hameeseen ja punaruudulliseen esiliinaan pukeutunut tyttö. "Iisinais super suup maistuisi mullekin mutta muut söi kaikki", pipelö valittaa samalla, kun hänen hahmonsa yhä suurenee ja lopulta leikkautuu pääksi, jonka ylle lennähtää 'EasyNice Super Soup' -teksti. Arvelen, ettei tämä kohtaaminen kuulu itse teokseen, vaan on mainos, jossa esiintyvä malli on nyt salissa vain sattumalta... Viimein alkaa itse filmi-ihmekin. Kankaalle heijastuu hieman hämärästi upea Kultakutrin vuode satiinipeittoineen ja hempeine silkkilakanoineen. Kaksi utuista ihmishahmoa hypähtää perä perään vuoteelle ja ryömii siitä peiton alle. Silkit ja satiinit saavat pian väistyä mytyiksi lattialle, kun pariskunta rupeaa harjoittamaan ihmisen lisääntymiskäyttäytymiseen liittyviä ydintoimintoja. Tunnen punastuvani hämärässä. Vaikka inhoan pornoa ja nolostun erotiikasta niin voin vain ihailla tuon parin kekseliäisyyttä. Salista kuuluu ensin hajanaisia aplodeja, jotka pian yhtyvät kuoroksi, kannustavat ja antavat tahtia. Mutta ennen eroottista kliimaksia esitys katkeaa antaakseen tilaa toisenlaisille ajatuksille. Kuuluu pettymyksen kohahdus. Kuva siirtyy tutuille kulmille, mieliuimalani läheisyyteen. Tätä tienoota on jo pitkään käytetty ahkerasti filmausympäristönä. Vanhojen ja uusien rakennusten sopusointuisesti sekoittuva kokoelma yhdistyneenä kyläluontoon inspiroi kuvataiteen luojia ja tarjoaa vaihtelevan miljöön. Nyt tuo ympäristö näyttäytyy talvisena. Valkokankaalla hämärtyvässä iltapäivässä, katulyhtyjen alla katsojaa kohti askeltaa naishahmo. Kuva tarkentuu, ja lopulta persoonallisen huopahatun alta erottuu neitosen liekinpunainen tukka ja – minulle kesästä tutut iloiset kasvat. Kulkija on Anjukka/Anjuska, uimalakaverini! (Lähes joka suviaamu rupattelen hänen kanssaan niitä näitä mutta en ole tullut kysyneeksi hänen koko nimeään.) Tyttö jaksaa näköjään uhmata pimeyskylmyysankeutta ja pukeutua omaperäisesti talvisinkin ja hymyillä kulkiessaan. Ihailen häntä. Mutta onko hän nyt salissa ja jos on, niin miksen huomannut häntä ennen näytöstä, mietin. Oitis keksin vastauksen: hän on jonkun toisen yleisössä nyt olevan mielessä ja siitä mielestä parhaillaan poimitaan kuvaa... MITÄH! Huomaan hairahtuneeni uskomaan lumeeseen – hetkeksi vain mutta silti uskomaan. Toki katsojan eläyttäminen elokuvaan on ollut filminluojien

tarkoitus ammoisista fantasmagorian ajoista lähtien. Liikkuvan kuvan luojat ovat hiljalleen oppineet lisää keinoja, joista nyt kokemamme on yksinkertaisesti uusin ja teknisin. Palaan mietteistäni seuraamaan Anjukka/Anjuskan elokuvatarinaa. Hän kävelee katulyhdyn alta ja ylittää tien lähes pimeässä. Nurkan takaa hänen kimppuunsa syöksyy roteva miehenin ja tutunoloinenkin hahmo. "Hei, onks toi äijä täällä ...semmosen luikeron huumehemmon kanssa...!", tokaisen miltei ääneen. "Ei, älä!" joku tyttö kiljaisee katsomosta. Valkokankaan korstoroisto ei tottele vaan kaataa naisen ja kuristaa tätä niin kauan, että nainen hiljenee ja makaa lumessa liikkumattomana myytyinä. "Siitäs sait, kielikello", julmuri sihahtaa uhrilleen, jota hän vielä potkaisee. Vantterra tappaja poistuu hämärän kätköihin. Yleisöömme on näköjään etsiytynyt dekkaristin alkukin, ajattelen. Tämän tarinan haluaisin nähdä päätökseen asti mutta koneenkäyttäjä on eri mieltä. Tulee taukonen ennen seuraavaa tuotoksenpätkää. Kaikki eivät halua kokea enää uusia filmielämyksiä, sillä parin rotevan ja yhden laiheliinin muodostama miesporukka häipyä salista. Hivenen ilkeästi arvaan kolmikon poistumisssyn: surkea, huumehöhrön oloinen antikomistus tarvitsee uutta annostaan. Seuraavan parin minuutin aikana valkokankaalla näkyy vain erivärisiä kuvioita ja pintoja, jotka vaihtuvat upeisiin maisema- ja matkakuviin. Luontodokumenttia emme sentään seuraa, sillä värikkäitten kalojen ja korallien seassa ui hummankokoinen merihevonen selässään nuorelta Johnny Weissmüllerilta näyttävä sukeltaja. Kookas vasarahai tavoittelee tätä ratsukkoa. Sain jo äsken päivittäisannokseni fantasiaväkivaltaa ja olen tyytyväinen, kun hai häipyä sineen. Luonto-outokaiset jäävät kisaamaan kirkkaassa vedessä. Merihevonen kiittää eteenpäin ja pomppaa korallieseen yli välttämättä erakkoravun valtaisan saksen vain nipin napin. Sitten ratsukko tanssahtelee hetkisen pohjasta pulppuavan savuttajan yllä ja singahtaa siitä kohti kaukaisuutta. Häkellyttävä esitys päättyy. Se onkin viimeinen tällä kertaa. Iloisesti pulputtava, näkemäänsä tyytyväinen yleisö valuu hämärästä keinovaloon. Minua kaihertaa muuan ajatus: entäpä jos tapponäytös ei sittenkään ollut kuvitelmaa ja entäpä jos se on vasta tapahtumassa! Koska jollain tavoin tunnen murhatarinan uhrin, niin filminpätkä jäi vaivaamaan minua.. Tyttö on todellinen ihminen, ei mielikuvitusolento. Tämä tarinakin saattaa liittyä todellisuuteen... Ehkä elokuvakoneen käyttäjä on saanut tietoonsa naista uhkaavan vaaran, tietää tämän käyvän tällaisissa elokuvissa ja halusi näin varoittaa häntä. Päätän käydä kertomassa epäilyistäni lähimmälle päivystävälle poliisille. Rautatieaseman tienoilla tapaamini lainvartijapartion, jota menen jututtamaan. Oletan, että virkavalta pitää InterAktiivi-elokuvia sinänsä huuhaana sepitteenä viihteenä minä lie mutta joillain tuon viihteen tekijöistä saattaa nyt olla kouriintuntuvat pahat mielessä. Kerron poliiseille, että äsken näkemäni kuvitteellinen tarina muistutti vähintään avainromaania ja että siinä esiintyviä tyyppejä on syytä puhuttaa. Sinitakit vievät minut työtiloihinsa tietokonepäätteen ääreen ja kirjaavat ilmoitukseni. Kuvaustani vastaavia, alueella liikkuviksi tiedettyjä luihulaisia näet etsiskellään ´ihan muista syistä`, kuten viranomaiset tyypillisen vaitonaisesti asian ilmaisevat. Poistuessani kuulen poliisien juttelevan keskenään: " ... se niiden myrkkypoikien tietolähde on nyt vaarassa..." He näyttävät pitävän tilannetta vakavana. Ehkä he ryhtyvät pikatoimiin juhlapyhistä huolimatta. Tämän joulun virtuaaliseikkailut on nyt seikkailtu, vieläpä tahattomin tosimausteina. Pakenen pakkasta kotiin matkahuovan alle, tieteiskirjan ja suklaarasian ääreen. Huomaan inhokkipyhieni sittenkin kuluvan nopeasti. Tapaninpäivänä aukeavat niin päivittäistavarakaupat kuin uimahallikin, jossa vaaka vakaa irvii minun keränneen kehooni kolmisen kiloa ajankohtaisherkkua. Saan hyppiä ja heilutella raajoiksi muuntuneita eviäni vedessä monen monituista kertaa, ennen kuin liikojen eväiden vaikutus katoaa. Pääsen vihdoinkin kirjastoon ja Internetillekin. Uutisista luen, ettei ketään ollut tapettu kaupungissamme, joten sekä näkemäni filmi että sen toteutus taisivat molemmat olla silkkää fantasiaa... Mutta jo

muutamaa päivää myöhemmin maailmanlaajuisessa verkossa viestitään, että koko eteläisen Suomen pilvenpeikkona pitkään toimineen huumeliigan päätekijät tavoitettiin ja pidätettiin yllätysratsiassa tapaninpäivänä. Väkivaltaa kaihtamattoman järjestön jäljille päästiin ”rohkean ilmiantajan avuin”. Tiedotteeseen haastateltu huumeyksikön toimija kiitteli tätä kansalaisaktiivisuutta, jota tietyissä piireissä kutsutaan vasikoinniksi. Tappavat myrkyt on saatava kaduilta!. Toimittaja toteaa ilmeisen tyytyväisenä, että nyt jäi ”maamme huumerikollisuuteen kunnollinen lovi”. Leveä hymy leviää kasvolleni juttua lukiessani. Kohotan katseeni ja annan iloilmeeni näkyä vastapäisen tietokoneen luona istuvalle puolitutulle miehelle. ”Huumeliiga jäi kiinni”, sanon. ”Niinpä näköjään”, miekkonen lausuu ja jatkaa: ”Onneksi rohkeat kunnon kansalaiset eivät ole sukupuuttoon kuollut laji, vaikka usein siltä tuntuu.” II KESÄ!

Vihdoinkin on ihan oikea kesä maauimaloineen ulkohyppytorneineen katukahviloineen vähin vaattein tarkenevine ihmisineen. Kalenteri näyttää tosin yhä toukokuuta mutta avautuessaan ensi kertaa tänä vuonna maauimala aloittaa kesän. Olen jo ostanut kausikortinkin uimaloihin. Tunnen sisälläni kuplivan ilon paisuttavan sieluani ja työntävän ihoni alle virtuaalista riemuheliumia. Se nostaa minua kohti sinitaivasta ja tekee askeleeni höyhenenkeveäksi ...atominkeveäksi ... ei, vaan Higgsin hiukkasen keveäksi.. Erottaessani uimalan siluetin vehreydestä pistän juoksuksi. Jonoa on mutta minun ei tarvitse siinä seisokella. Riittää, että näytän kausikorttiani lukijalle. Lasikopissa istuu tutunnäköisiä ihmisiä: vakioporukka on palannut työhön. Kassa tervehtii monivuotisen asiakkuuteni muistaen. Lukulaite hyväksyy korttini kirkkaan vihreää välkyttään. Pukuhuone on niin tuttu, että osaisin kulkea siellä silmät sidottuna. Tunnen palanneeni kotiin. Muita samanmielisiä pyörii kaappien ja penkkien välissä. Käännähdän – joku hapsottavahiuksinen ekstaasissa oleva nainen tuijottaa vastaan: minä itse! Viimesyksyinen toiveemme kuvastimien määrän lisäämisestä on näemmä toteutettu...

Pesuhuoneesta kantautuu suvinen sorina ja lorina. Liityn joukkoon. Kuuraan nahkani allaspuhtaaksi tuliterän suihkun alla. Pujottauduin uuteen uimapukuuni, kiskon silikonilakin kiireeni suojaksi ja tossuttelen ulos. Seisahdan patsaaksi altaan ääreen ja ahmin rakasta näkymää, jota pitkät pimeät viikot kaipasin. Lähettyviltä kuuluu iloinen tervehdys: Anjukka, punatukkakin on täällä. Menen hänen luokseen. Ehdin sanoa vain tervehdyksen, ennen kuin hän rupeaa kyselemään iloisesti, olenko ollut viime aikoina elokuva-avustajana. Olinhan minä, kolmekin kertaa, ohikulkijan osassa, kerron. Hän ilmoittaa menneensä itsekkin toimintaan mukaan kuultuaan hauskoja muisteloitani. ”Niin, minä näinkin sinut siinä yhdessä kokeellisessa elokuvassa jouluna”, sanon mahdollisimman neutraalisti. ”Ai. mitäs pidi”, hän kysyy hymyillen yhtä iloisesti kuin InterAktiivissa ennen murhatuksi joutumistaan. ”Täydestä meni”, sanon mitään lisäämättä.